

[419] Τὸ πρόβατον δ' ὡς ἤκουσεν τοῦ μοχθηροῦ τὰς ὕβρεις,
 420 ἐξέβη τότε καὶ αὐτὸ καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον
 καὶ ἡμερα καὶ ταπεινὰ ἐφθέγγατο τοιαῦτα:
 «Πολλὰ ἐμεγαλαύχησας, φλυαροκόπε χοῖρε.
 Φησὶν ὁ ἐπιχώριος λόγος καὶ παροιμία:
 Ἐβραῖος ὄζει καὶ βρομεῖ καὶ ὅλη του ἡ θήκη·
 425 οὔτως καὶ σύ, κακόδοντε, κοπροαναθρεμμένε,
 ὅσα κὰν φᾶς καὶ ὅσα πιῆς καὶ ὅσα σπαταλήσης,
 ἐὰν μὴ φάγῃς κόπρια, οὐδὲν σὲ νοστιμίζουν».

Τότε ὁ χοῖρος ἔφησεν γελῶν καὶ χολιάζων:
 «Ἦλθεν ἄλλη φιλόσοφος μείζων τῆς ἀλωπούτσας
 430 καὶ ἔχανε τὸ στόμαν της καὶ ἔχεσαν οἱ πάντες.
 Ποῦ ἔμαθες τὰ γράμματα, προβάτα μυξαρέα;
 Ὁ λύκος σοῦ τὰ ἔμαθεν, ὁ φίλος σου ὁ γέρον,
 ὁ κύων ὁ παγκάκιστος, ὁ ἀδελφοποιτός σου,
 ἡ αἶγα μὲ τὰ γένια, ὁ τράγος μὲ τὴν κοῦτλαν;»

435 Τότε εὐθὺς τὸ πρόβατον ταῦτα ἀπιλογήθη:
 «Ἦ μιὰρὲ σκατόχοιρε, βορβοροκυλισμένε,
 ποὺ τρώγεις πάντα τὰ κακὰ καὶ ἄχρηστα τοῦ κόσμου
 σκωλήκια καὶ κόπρια, κρέατα ψοφισμένα,
 ὀφίδια καὶ ἔρπετὰ καὶ σαπημένα εἶδη,
 440 ἀκόμη καὶ τὸ ὀλέθριον καὶ τὸ κακὸν τὸ κάμνεις,
 κανένα ζῶον ἢ πτηνὸν ἢ ὄφις ἢ θηρίον
 οὐκ εἰσηκούστηκε ποτὲ τὸ κρέας του νὰ φάγῃ·
 καὶ σὺ ἂν εὔρης μοχθηρὸν καὶ ἔνι ψοφισμένον,
 πολλάκις δὲ καὶ ἂν βρομῇ καὶ ἔνι σαπημένον,

445 ἐκεῖ στέκει καὶ τρώγει το ὡς καθαρὸν ἀλεύριν·
καὶ πάντοτε ἡ μύτη σου ὀσμεῖται τὴν κοπρέαν
καὶ ἀνασκάπτει τὰ πηλὰ διόλου καὶ τὴν βούρκαν.
Καὶ σὺ ποιεῖς τὴν ψῆφον σου καὶ τὴν ὑπόληψίν σου
μὲ ζῶα καθαρώτατα, ἀμίαντα παντάπαν».

450 Ὁ χοῖρος δὲ ὡς ἤκουσεν τὰς ὕβρεις τοῦ προβάτου
καταισχυρθεῖς καὶ ἐντραπεῖς ἀπέφυγε μακρόθεν.
Τὸ πρόβατον δ' ἀπόμεινεν στέκοντα εἰς τὸ μέσον.

Hans Eideneier (επιμ.), *Μεσαιωνικές ιστορίες ζώων. Διήγησις των Τετραπόδων Ζώων & Πουλολόγος, κριτική έκδοση*, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2016.